

φόρμιγγα. Καί σεις, κύριοι, φωνάζετε με τίς σάλπιγγές σας διά νά τόν ὁδηγήσετε.

— Παρατηρήσατε, κύριε Μονιέ, εἶπεν ὁ Χουβαρδᾶς, ὁ ὁποῖος ἀνέβη ἐκείνην τήν στιγμήν, ὁ κλώνος τῆς φουντουκιᾶς εἶναι κατὰ γῆς, προσέξατε.

— Ἔχεις δίκιο, γέρο μου, τὸ κινητὸ πάτωμα ἐκινήθη καὶ πιάστηκε κυνῆγι. Σύντροφοι, δώστε μας τὰ τουφέκια μας καὶ φέрте τὰ σκουινιά, θαρρῶ νᾶχη ἐδῶ δουλειά. Καί σεις πάλληκαράδες μου σκάψετε τίς τρύπες ποῦ ἔκαμαν τὰ βήματά μας νά γίνη εἶδος σκάλας διά νά εὐκολύνῃ τὸν κατεβασμὸ τοῦ κυνηγοῦ, ἂν πιάστηκε κανένα.

Ὅσον ἐπλησιάζαμε πρὸς τὴν παγίδα τόσο ὁ ἦχος τοῦ ὀκταβίνου ἤκούετο καθαρώτερα... Δὲν καταλαμβάναμε τί τρέχει... Ὁ Χουβαρδᾶς ἐκίνησε τὸ ἐλατήριο ἀνεστήκωσε τὸ κινητὸν στανίδωμα καὶ τὸ ἐκράτησε ὑψηλά· ἔπειτα ἐκοίταξε μέσα εἰς τὸν λάκκον καὶ ἔρρηξεν ἀγρίαν φωνήν, ἐτρέξαμεν καὶ οἱ δύο καὶ ἰδοὺ τὸ θέαμα τὸ ὁποῖον παρουσιάσθη ἔμπρὸς μας. Ἐνας πελώριος λύκος, ὁ ἰδικὸς μου! στριμωγμένος σὲ μιὰ κώχη ἐξουδενισμένος ἀπὸ τὸν νεκρὸν Ὀκτάβιον, ὁ ὁποῖος, ὠχρότατος, ὀρθίος στὴν ἄλλη κώχη μετὰ μᾶστι καρφωμένα στὰ μᾶστι τοῦ θηρίου, ἔπαιξε πυρετωδῶς ὀκταβίνον. Τόσο συνεκινήθημεν ὥστε ὁ Μονιέ ἐκόνεψε νά λιποθυμήσῃ.

Τρομερὸς ὄρυγμὸς μᾶς εἰδοποίησεν ὅτι τὸ φῶς ἔδωσε κάποιαν δραστηριότητα εἰς τὸν λύκον, ὁ ὁποῖος ἐννοῶν ὅτι εἶναι χαμένος θὰ πούλυσε πολὺ ἀκριβῶς τὴν ζωὴν του εἰς τὸν μουσικόν. Ἐσκόπευσα, τράβηξα καὶ ὁ λύκος ἐκυλίσθη αἵματομένος στὰ πόδια τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος τότε μόνον ἔπαυσε νά παίζει τὸ ὄργανόν του.

Χάρις εἰς τὴν ἔκτακτον ἠθικὴν καὶ φυσικὴν ἐνεργητικότητά τὴν ὁποίαν ἔδειξε ὁ Μουλὲν κατρωθώσμεν νά σωθῇ καὶ τὸν ἐσύραμεν σῶον καὶ ἀκέραιον ἀπὸ τὴν παγίδα τῶν λύκων.

Μόλις ἐπάτησε τὸ πόδι του στὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ἦλθεν ἔμπρὸς εἰς τὸν ἀταίωχρον ἀκόμα Μονιέ καὶ τοῦ εἶπε.

«Κύριε, λαμβάνω τὴν τιμὴν νά ἐπαναλάβω τὴν αἵτησίν μου: Θέλετε νά με κάμετε τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν νά με δώσετε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς σας;

Ὁ φίλος μου τὸν ἐπῆρε εἰς τὰς ἀγκάλας του ψιθυρίζων

«Παιδί μου, ταλαίπωρό μου παιδί! Ναὶ σὲ τὴν δίδω καὶ μετὰ τὴν καρδίαν καὶ σὲ ζητῶ συγγνώμην διότι εἶχα ἀμφισβᾶλλει δι' ἐσέ. Μόλους τοὺς νὰ μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ τρόπους σου, εἶσαι παλληκαρᾶς, μὰ τὸν Θεό!... Μπορεῖς νά κυνηγήῃς πῶς εἶδες τὸν λύκο!

— Καὶ μάλιστα ἀπὸ πολὺ κοντὰ ἐπρόσθεσεν ὁ νέος.

— Μὰ πές μου ἀπὸ πότε ἦσουν ἐκεῖ μέσα.

— Ἀπὸ τὸ πρῶν.

— Κι' ὁ λύκος

— Ἀ! ἀπὸ ἑνὸς αἰῶνα, τόσο πολὺ μακρὸς μετὰ νῆκε ὁ καιρὸς. Δὲν θέλω, κύριε νά φανῶ γεννητότερος ἀπὸ ὅτι εἰμαι, φοβήθηκα διαβολεμένα καὶ δὲν πῆρα θάρρος παρὰ ὅταν εἶδα τὸν λύκο περὶ τρομαγμένο ἀπὸ μένα. Δὲν κατάλαβα τί τοῦ συνέβη κ' ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμή ἀναποφάσιτος, παραζαλισμένος ἀπὸ τὸ πέσιμό του. Τότε πῆρα τὸ ὀκταβίνον μου καὶ ἄρχισα νά τὸν παίζω ὅσους σκοποὺς ἤξευρα, διότι εἶχα διαβάσει σ' ἓνα ρωσσικὸ βιβλίον ὅτι ὁ λύκος κισθάνεται ἀκατανίκητον τρόμον καὶ φόβον ἀπὸ τὴν μουσικὴν. Ὅπως δὴποτε, ἐφθάσατε ἐγκαίρως τὸ χαμένο ἦρχισε νά συνεθίζῃ. Βλέπετε ὅτι ἔχει καὶ τὰ καλά του τὸ φλαουτάκι μου, ποῦ τόσο τὸ περιπαίζατε στὸ Μαρτινί;

— Γαμβρέ μου, θὰ με συγχωρήσῃς διὰ τὰς τρομερὰς στιγμὰς ποὺ πέρασες ἐκεῖ μέσα;

— Εἰπέ, πεθερέ μου, τὰς θριαμβευτικὰς στιγμὰς εἰς τὰς ὁποίας θὰ χρεωστῶ τὴν εὐτυχίαν μου.

Ἐβγαλαν τὸν λύκον ἀπὸ τὴν παγίδα καὶ τὸν ξάπλωσαν στὸ φορεῖον πλάγι στὴν λύκαινα. Ὁ συμβολαιογράφος ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὁ Μονιέ χέρι μετὰ χερὶ μετὰ τὸν γαμβρό του, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ ὅλην τὴν συνοδίαν βγήκαμε στὸ δρόμον.

Ὅταν φθάσαμε πρὸς Μαρτινί οἱ γυναῖκες μᾶς ζητωκραύασαν. Τὸ πολυτελέστατον γεῦμα μετὰ τὰ ἀφθονὰ καὶ ἐκλεκτὰ κρασιὰ καὶ τὴν καμπανίτην ἐδιπλασίασαν τὴν φαιδρότητα, τριπλασίασαν τὰς δυνάμεις μας καὶ ἐχαιρετύσαμεν ἕως τὸ πρῶν, πρὸς τιμὴν τῶν ἀρραβῶνων τῆς δεσποινίδος Ματθίλδης Μονιέ μετὰ τοῦ κυρίου Ὀκταβίου Μουλὲν.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ἐπὶ Ν),

Ἑρριὸς Λαφονταίν.

ΔΙΑ ΤΗΣ ΤΑΧΕΙΑΣ ΑΜΑΞΟΣΤΟΙΧΙΑΣ

— «Ὅταν ὀνομάζεσαι Λουὶν ἢ Λα Τρεμοὶλ τὸ ἐνωῶ πολὺ καλὰ νά αἰσθάνεσαι κάποιαν εὐχαρίστησιν δικωνίζων τοὺς Λουὶν ἢ τοὺς Λα Τρεμοὶλ, ἀλλὰ μὰ τὸ ναί, ὅταν ὀνομάζεσαι Σαμπλάρ, τί ἐνδιαφέρον μπορεί νά ἔχῃ νά...; Λέγε... Ἀποκρίσου...»

Τοιοῦτοτρόπως ἐξεφράζετο ὁ νεκρὸς Ραοὺλ Σαμπλάρ, ἀνέτως ἐξηπλωμένος εἰς εὐρύχωρον κάθισμα, ἀπὸ κόκκινον βελούδον. Αὐτὰ ἐγίνοντο τὴν 26 Μαρτίου 1892, εἰς ἓνα σαλόνι τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας τῆς Μασσαλίας ἣ ὁποία εἶχεν ἀναχωρήσει ἀπὸ τοῦ Παρίσι εἰς τὰς 8 καὶ 50 τῆς πρωίας. Ἡ ἀμαξοστοιχία μετὰ μεγάλον πάταγον διήρχετο τὴν γέφυραν τῆς Σαραντόν. Ὁ νεκρὸς Σαμπλάρ ὠμίλει μετὰ τὸν φίλον του Μαυρίκον Ρεβουάλ, ὁ ὁποῖος ὕστερα ἀπὸ μίαν ἡμέραν ἀπουσίας, ἐξ ἐβδομάδων, μετεβίβειν εἰς Ἀφρικὴν ὅπου ἦτο τὸ τάγμα του. Ὁ ἀξιωματικὸς

τῶν εὐζώνων τῆς Ἀφρικῆς ἀπῆντασεν εἰς τὴν ἐρώ-
τησιν τοῦ φίλου του μὲ ἀόριστον νεῦμα.

— «Καὶ ὅμως, ὁ πατέρας μου τῶσθε στὸ νοῦ του...
Θέλει σῶναι καὶ καλὰ νὰ μείνουν ὕστερα ἀπὸ ἐμὲ
Σαρπλάρ. Καὶ ἐπειδὴ ἔχει μόνον ἓνα υἱὸν ὁ πατέ-
ρας, εἰς ἐμὲ ἐπιβάλλεται νὰ κάμω τὸ ἀπαιτούμενον.

— Λοιπὸν, κάμε τὸ ἀπαιτούμενον!...

— Μά, μόλις εἶμαι εἰκοσι-τεσσάρων ἐτῶν, φί-
τατέ μου, καὶ νὰ νυμφευθῇ κανεὶς τόσον νέος, εἶναι
σκληρόν! Θαρρῶ ὅτι ἔχω ἀκόμα τὸ δικαίωμα νὰ δια-
σκεδασῶ ὀλίγον, καὶ μάλιστα πολὺ.

— Λοιπὸν, διασκεδάσε!...

— Ἰσια ἴσια καὶ ἐγὼ αὐτὸ, ἔκαμνα ἕως τώρα.
Διασκεδάσα, καὶ μὲ τὸ παραπάνω! ἀλλὰ μ' ἀρέσουν
μόνον αἱ πολυδάπανοι διασκεδάσεις. Δὲν ξέρω νὰ
διασκεδᾶζω χωρὶς χρήματα καὶ δὲν ἔχω πλέον οὔτε
ἓνα ἄσπρo, μ' ἀκούς, οὔτε ἓνα ἄσπρo.

— Ἐστὺ, εἶσαι πλούσιος.

— Μεγάλη ἀπάτη!... Ὅταν ἐνηλικιώθην, πρὸ
τριῶν ἐτῶν, πῆρα ὅτι μ' ἔπερτε ἀπὸ τὴν κληρονο-
μίαν τῆς μητρός μου. Δὲν ἦτο πλουσία ἡ μητέρα...
ἐξακόσιες χιλιάδες φράγκα... τόσο μόνον... Ὁ πα-
τέρας εἶχε νυμφευθῇ σχεδὸν ἀπὸ ἔρωτα... Τίς ἐξα-
κόσιες χιλιάδες τίς ἔφαγα σὲ τρία χρόνια... καὶ ἀξιο-
πρεπῶς μπορούσα νὰ ἐξοδεύω ὀλιγώτερα ἀπὸ ἔγω
πατέρα σὺν τὸν δικό μου;... Εἶναι ὑπερβολικὰ πλού-
σιος ὁ πατέρας!...

— Τὸ λέγουν.

— Καὶ ἔχουν δίκαιον νὰ τὸ λέγουν. Ἐχει μιὰ
δωδεκάδα ἐκατομμύρια ἰδικὰ του, ὅπως δι' ὅλου ἰ-
δικὰ του, ἔξω ἀπὸ κάθε ἐνδεχόμενον κίνδυνον, καὶ
τὸ τραπεζικόν του κατὰστημα ἐργάζεται θαυμα-
σια καὶ τὸν φέρει, χρονιὰ μὲ χρονιὰ, ἐκτὸς τῶν εἰσο-
δημάτων τῶν δώδεκα ἐκατομμυρίων, τριακόσιες—
τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα. Ἀσφαλίστατον τὸ
κατὰστημα Σαρπλάρ, εἶναι ἡσυχον, εἶναι τίμιον, εἶναι
σεβαστόν! Ὁ πατέρας εἶναι ἄδικος δι' ἐμὲ, μὰ
ἐγὼ εἶμαι δίκαιος δι' αὐτόν. Ὅταν ἔχει κανεὶς τὸν
πατέρα του στὶς δουλιές, εἶναι πολὺ εὐχάριστον νὰ
μὴν εἶναι ἐκτεθειμένος νὰ ἀπαντᾷ, εἰσερχόμενος καί-
που, ὀφθαλμοῦς οἱ ὁποῖοι θαρρεῖς νὰ σὲ λέγουν «Ἐστὺ,
παλλικάρη μου, ἔχεις ἓνα πατέρα ποῦ μὲ κατέστρε-
ψε». Ὁ πατέρας ἓνα μόνον πάθος ἔχει: ἀπὸ τίς
πέντε εἰς τὰ ἑπτὰ, κάθε βράδυ στὴ λίσχη του, τὸ
πικέτο του, πέντε λεπτὰ ἡ φρίσσα, καὶ ἐπειδὴ εἶναι
πρώτης δυνάμεως κερδίζει ἑπτὰ φορές στὶς δέκα.
Κρατεῖ λογαριασμὸν τοῦ παιγνιδιοῦ, μὲ τὴν αὐτὴν
λεπτεπίλεπτον ἀκριβείαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκτελεῖ
ὅλας τὰς πράξεις τοῦ βίου του, καὶ ἔλεγε προχθές
ὅτι ἐκέρδισεν ἐφέτος ἀπὸ τὸ πικέτο ἑξ̄ χιλιάδες
πεντακόσια φράγκα, χαρτιὰ πληρωμένα. Ἐχει
μίαν ἑδραν εἰς τὴν Ὁπεραν, ὅχι διὰ τὸ μπαλέτο,
ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν μουσικὴν. Δὲν πατεῖ ποτέ
τὸ πόδι του στὸ θέατρο... καὶ ἐγὼ ἐπίσης... Οἱ χο-
ρεύτριες, μ' ἀφίνουν πάντα ψυχρὸν... Κατοικοῦν στὸ

Βατινιόλ ἢ εἰς Μονμάρτ... Περιπατοῦν πάντα μὲ
τὴν μητέρα τους... Δὲν ἔχουν καθόλου κηλοῦς τρό-
πους... Ἐπὶ τέλους ὁ πατέρας μου εἶναι, μπορεῖ
κανεὶς νὰ τὸ πῇ, ἓνας καλὸς ἄνθρωπος... Βλέπεις,
ἐξακολοθῶ νὰ εἶμαι δίκαιος πρὸς αὐτόν. Πρῶτα
πρῶτα, ἐγὼ πάντα ἔχω τὴν εὐθυκρίσιαν... Μάλιστα,
εἶναι πολὺ καλὸ πρᾶγμα νάχη κανεὶς πατέρα ἀξιο-
σεβαστόν... καὶ ὁ παπᾶκις Σαρπλάρ εἶναι ὁ ὑπο-
γραμμὸς ὅλων τῶν ἀρετῶν καὶ θησαυρίζει δι' ἐμὲ
μὲ ζῆλον... ἀλλὰ, θαρρῶ, πῶς διὰ τὴν ὥραν θησαυ-
ρίζει κάπως ὑπερβολικὰ. Μὲ ἔκοψε τὰ τρόφιμα.
Δὲν νυμφεύεσαι, δὲν ἔχει παράδες... Βραχυλογίᾳ!
ζάστερη! Νὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ! Καὶ μὲ ξετρού-
πωσε μιὰ γυναῖκα!... Μὰ ἀντὶ νὰ πῶ μιὰ, ἔπρεπε
νὰ πῶ τρεῖς.

— Τρεῖς γυναῖκες!

— Ναι, ἓνα πρωί, ἦλθε καὶ μὲ ἤρε... «Πρέπει
νὰ ξεμπερδεύουμε, μὲ εἶπε. Νὰ ἔναι κατὰλογo, τρεῖς
ὥραις, τρεῖς θαυμάσιες προτάσεις...» Εἶχε τὰ ὀνό-
ματα, τὰς συγγενείας, τὴν προῖκα. Καὶ μάλιστα ἡ
κατὰτάξις ἦτο ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς προικῆς. Ἐδέησε
νὰ ὑποχωρήσω καὶ νὰ συγκατανεύσω εἰς συνάντη-
σιν μὲ τὸν ἀριθμὸν ἓνα. Ἡ συνάντησις ἔγινε εἰς τὸ
Σαλὸν τῶν Ἱλυσίων. Ἄ! φίλε μου, ὁ ἀριθμὸς ἓνα...
Στεγνὴ, ἐπίπεδος, κοκολιάρ, μὲ πυκνάδες...

— Τότε, διατί ὁ πατέρας σου...;

— Διατί; Διότι ἦτο κόρη, καὶ κόρη μονογενὴς
μεγάλου ἐργοστασιαρχοῦ τοῦ Ρουβέλ... Ἦτο θαυμά-
σιον! Ἀρχίζαμεν μὲ ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα εἰσό-
δημα ὁ καθεὶς, καὶ θὰ ἦτο ἀργότερα, κατόπιν πραγ-
ματοποιήσεως τῶν ἐλπίδων, κατὰκλυσμός ἐκατομ-
μυρίων. Αὐτὴ ἡ ἰδέα ὅτι μίαν ἡμέρα, αὐτὰ τὰ ἐκα-
τομμύρια τοῦ Παρισίου μὲ τὰ ἐκατομμύρια τοῦ Ρου-
βέλ θὰ ἀποτελέσουν ἓνα σωρὸν, ξετρέλλανε τὸν πα-
τέρα... Ἐμένα, τὰ ἐκατομμύρια δὲν μὲ τρομάζουν,
μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως νὰ κυλοῦνται γύρω σὲ μιὰ
εὐμορφή, πολὺ εὐμορφή γυναῖκα ἢ ὁποῖα γὰ ἦναι
κομψή· πολὺ κομψή. Νὰ τὸ δικό μου πρόγραμμα!
Τὴν γυναῖκά μου, πρέπει νὰ μπορῶ νὰ, τὴν ὁδηγῶ
εἰς τὰ θεωρεῖα τῶν μικρῶν θεάτρων, χωρὶς νὰ κοκκι-
νίσω μπροστὰ σέκείνες ποῦ ἀνοίγουν τὰ θεωρεῖα.

(Ἀκολουθεῖ).

Οἱ κ. κ. συνδρομηταί, δύνανται νὰ περυσθῶνται
διὰ τὰ ἀφωρῶντα τὸ περιοδικόν:

Οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ πρὸς τὸν ἡμέτερον ἀνταπο-
κριτὴν κ. Κωνσταντῖνον Κοιμεντιῖν εἰς Πύργον.

Οἱ ἐν Σιμόνι πρὸς κ. κ. Στέφανον Βεϊνό-
γλου καὶ

Οἱ ἐν Ἀγκύρᾳ πρὸς τὸν κ. Α. Γιανόπουλον.